

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžrk/1/2020
Identifikačné číslo spisu: 8017200199
Dátum vydania rozhodnutia: 25.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8017200199.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcu: T. B. O., s adresou ulica B. J. O. Č.. XXX/X, K., Česká republika, zast.: Advokátskou kanceláriou JUDr. Sidor, s.r.o., advokátskym spoločenstvom, IČO: 36 866 156, so sídlom Zdravotnícka č. 4373/6, 058 01 Poprad, proti žalovanému (v konaní tiež ako sťažovateľ): Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky, IČO: 00 156 621, s adresou Dobrovičova 12, 812 66 Bratislava, za účasti ďalších účastníkov: 1/ M. N. A., bytom K. Č.. XXXX/XX, O., 2/ W. K., bytom E. Č.. XXX, V. T. - K., Česká republika, právna nástupkyňa po neb. W. U., zomr. XX.XX.XXXX, zast.: T. B. O., bytom vyššie uvedené, 3/ T. B. Š., bytom A. Č.. XXX/XX, A., právny nástupca po neb. M. Š., zomr. XX.XX.XXXX, 4/ T. M. C., bytom G. A. Č.. XX, Z. E., právna nástupkyňa po neb. M. Š., zomr. XX.XX.XXXX, 5/ T. Y.N. Z., bytom I. Č.. XXXX/XX, M. - O., 6/ W. I., bytom E. L., blok K. T., Z. E. - E. L., 7/ M. N. K.yay, bytom V. V. G., Y., právny nástupca po neb. Z. K., zomr. XX.XX.XXXX, zast. opatrovníčkou M. N. G., bytom B. Č.. XXX, E., Česká republika, 8/ M. N. G., bytom B. Č.. XXX, E., Česká republika, právna nástupkyňa po neb. Z. K., zomr. XX.XX.XXXX, zast.: T. B. O. bytom vyššie uvedené, 9/ T. P. K., bytom G. H., M., A., A. F. C., právny nástupca po neb. Z. K., zomr. XX.XX.XXXX, zast.: M. N. G., bytom B. Č.. XXX, E., Česká republika, 10/ C. L., bytom U. Č.. XX/XX, C., 11/ T. U. Z., bytom O. Č.. XXX/XX, K. X - P., zast.: T. B. O., bytom vyššie uvedené, 12/ N. Š.E., bytom M. Č.. XXXX/XX, K. - A. M., 13/ T. K., bytom K. Č.. XXXX/X, K. -Z., 14/ N. Z., bytom B. J. O. Č.. XXX/X, K., Česká republika, zast.: T. B. O., bytom vyššie uvedené, 15/ M. T. M., bytom P. G. Č.. XXX/X, V. A., právna nástupkyňa po neb. N. Š., zomr. XX.XX.XXXX, zast.: T. B. O., bytom vyššie uvedené, 16/ M. M. Š., bytom P. G. Č.. XXX/X, V. A., právny nástupca po neb. N. Š., zomr. XX.XX.XXXX, 17/ B. M.Ý., bytom Y. C. Č.. XXXX/XX, K. - G. M., 18/ O. Ž., bytom G. O. Č.. XXXX/X, K. K., právny nástupca po neb. Q.Ž. Ž., zomr. XX.XX.XXXX, zast.: T. B. O., bytom vyššie uvedené, 19/ M. A.Á., bytom Š. Č.. XXXX/XX, O., právny nástupca po neb. M. A., zomr. XX.XX.XXXX, 20/ J. A., bytom M. Č.. XX, právna nástupkyňa po neb. M. A., zomr. XX.XX.XXXX, 21/ C. A., bytom M. Č.. XX, právna nástupkyňa po neb. M. A., zomr. XX.XX.XXXX, 22/ U. O., bytom B. J. O. Č.. XXX/X, K., Česká republika, zast.: T. B. O., bytom vyššie uvedené, 23/ Q. C., bytom R. Č.. XXXX/XX, O. - A.A. A., 24/ N. Y., bytom C. Č.. XXXX/XX, C.T. - O., 25/ B. E., bytom F. Č.. XXXX/XX, K.Á., Česká republika, právny nástupca po neb. Z. E., zomr. XX.XX.XXXX, zast.: T. B. O., bytom vyššie uvedené, 26/ J. E., bytom O. Č.. XXX/X, O. X, E., Česká republika, právny nástupca po neb. Z. E., zomr. XX.XX.XXXX. zast.: T. B. O., bytom vyššie uvedené, 27/ Q. E., bytom V. Č.. XXXX/X, K., Česká republika, právny nástupca po neb. Z. E., zomr. XX.XX.XXXX, 28/ V. A., bytom M. C. Č.. XXXX/XX, U. - O., Česká republika, právna nástupkyňa po neb. Z. E.Í., zomr. XX.XX.XXXX, 29/ M. M., bytom E. A. Č.. XXX/XX, C. - O., 30/ L. L., bytom Q. Č.. XX, C. - V. I., 31/ C. A., bytom B. Č.. XXX, 32/ B. K., bytom Q. Č.. XXXX/XX, O. - M., 33/ J. M., bytom O. X, C. - B., 34/ M. K., bytom M. Č.. XX a 35/ Slovenský pozemkový fond, IČO: 17 335 345, reg. pracovisko Poprad, s adresou Partizánska č.

704/31, Poprad, vo veci všeobecnej správnej žaloby, o kasačných sťažnostiach proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 22. mája 2019 č.k. 5S/12/2017-266, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalovaného z a m i e t a .
- II. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť Slovenského pozemkového fondu o d m i e t a .
- III. Žalobcovi právo na úplnú náhradu trov kasačného konania voči sťažovateľovi p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet kasačnej sťažnosti

1. Konanie o kasačnej sťažnosti sťažovateľa z 23.07.2019 (č.l. 281) ako aj kasačnej sťažnosti subjektu Slovenský pozemkový fond z 29.07.2019 (č.l. 288) sa týka prieskumu rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 22. mája 2019 č.k. 5S/12/2017-266 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým správny súd rozhodnutie žalovaného č. 1172/2017-430 Šim. z 20.02.2017 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“ - č.l. 19) ako aj rozhodnutie Okresného úradu Prešov, odboru opravných prostriedkov (ďalej len „prvostupňový orgán“) č. j.: OU-PO-OOP4-2016/003332-04-LIM z 24.10.2016 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“ - č.l. 14), obidve vydané v správnom konaní, zrušil a vec vrátil prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie.

2. Kasačná sťažnosť sťažovateľa sa opiera o explicitne označený nasledovný dôvod:

- § 440 ods. 1 písm. g) v spojení s odsekom 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“, resp. „Správny súdny poriadok“), t.j. správny súd nesprávne právne posúdil ust. § 1 ods. 1 v spojení s § 6 ods. 1 písm. o) a § 30 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „zák. č. 229/1991 Zb.“) ako aj § 65 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“).

Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 229/1991 Zb. v znení relevantnom pre preskúmanú vec zákon sa vzťahuje na a) pôdu, ktorá tvorí poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patrí, 1) a v rozsahu ustanovenom týmto zákonom aj na pôdu, ktorá tvorí lesný pôdny fond, 2) (ďalej len "pôda"),

b) obytné budovy, hospodárske budovy a iné stavby patriace k pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti, včítane zastavaných pozemkov,

c) obytné a hospodárske budovy a stavby slúžiace poľnohospodárskej a lesnej výrobe alebo s ňou súvisiacemu vodnému hospodárstvu, včítane zastavaných pozemkov,

d) iný poľnohospodársky majetok uvedený v § 20.

Podľa § 6 ods. 1 písm. o) zák. č. 229/1991 Zb. v citovanom znení oprávneným osobám sa vydajú nehnuteľnosti, ktoré prešli na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku

o) znárodnenia vykonaného v rozpore s vtedy platnými zákonnými predpismi alebo bez vyplatenia náhrady, [...]

Podľa § 30 zák. č. 229/1991 Zb. v citovanom znení pre postup podľa druhej časti tohto zákona sa za majetok uvedený v § 1 ods. 1 považuje aj majetok, ktorý sa v čase odňatia vlastníckeho práva na tieto účely užíval.

Podľa preambule k zákonu č. 229/1991 Zb. Federálne zhromaždenie Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky v snahe zmierniť následky niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948 až 1989, dosiahnuť zlepšenie starostlivosti o poľnohospodársku a lesnú pôdu obnovením pôvodných vlastníckych vzťahov k pôde a upraviť vlastnícke vzťahy k pôde v súlade so záujmami hospodárskeho rozvoja vidieka aj v súlade s požiadavkami na tvorbu krajiny a životného prostredia uznieslo sa na tomto zákone: [...]...

3. Ďalej kasačná sťažnosť Slovenského pozemkového fondu sa opiera o explicitne označené nasledovné dôvody:

- § 440 ods. 1 písm. f) S.s.p., t.j. správny súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a to tým, že v časti napadnutého rozsudku týkajúcej sa dotknutých nehnuteľností neuviedol príslušné ustanovenia zákona č. 229/1991 Zb.,
- § 440 ods. 1 písm. g) v spojení s odsekom 2 S.s.p., t.j. správny súd nesprávne právne posúdil ust. § 1 ods. 1 v spojení s § 6 ods. 1 písm. o) a § 30 zák. č. 229/1991 Zb. vo vzťahu k účelu, na ktorý boli dotknuté nehnuteľnosti užívané, resp. zriadené, ako aj § 65 ods. 2 Správneho poriadku.

II.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

4. Kasačný súd pri svojom prieskume zohľadnil aj to, že dňa 31.12.1992 si spoluvlastníci spoločných nehnuteľností a podielníci na majetku Bývalého urbárskeho spolumajiteľstva Milbach, Pozemkové spoločenstvo, Poprad (ďalej len „spoločenstvo Milbach“ alebo tiež „oprávnené osoby“) uplatnili nárok na vydanie nehnuteľností v katastrálnom území Starý Smokovec podľa dotknutých ustanovení zákona č. 229/1991 Zb.

5. Rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu v Poprade č.j. 2011/378/1464-KJ z 21.06.2011 s vyznačenou právoplatnosťou ku dňu 27.06.2011 (ďalej tiež „pôvodné rozhodnutie“ - č.l. 10) bolo určené, že došlo k splneniu podmienok pre priznanie nárokov podľa § 6 ods. 1 písm. o) zák. č. 229/1991 Zb., a to znárodnením nasledovných nehnuteľností:

- a) pozemky evidované v pozemkovoknižnej vložke č. 10, ako parcela mpč. časť 3462/b/1 (označené pod A. Majetková podstata /č.l. 25/ako „pozemok s hospodárskymi budovami a záhrada“), teda pozemkov, v celkovej výmere 2.397 m², všetky zastavaná plocha (ďalej len „dotknuté pozemky“) a
- b) stavby evidovaných v rovnakej pozemkovoknižnej vložke a na rovnakej časti parcely ako Sanatórium Tatra, dom č. 21 (Hotel Scepusia) a dom č. 6 (Hotel Tatra, resp. Csákyho dom) vystavané účastinnou spoločnosťou Spišská úverná banka (ďalej tiež „spoločnosť SÚB“), všetky neskôr asanované (ďalej len „dotknuté stavby“, resp. spoločne s pozemkami ako „dotknuté nehnuteľnosti“).

6. Súčasne Obvodný pozemkový úrad v Poprade prostredníctvom pôvodného rozhodnutia ustálil, že spoluvlastníci spoločenstva Milbach spĺňajú podmienky pre priznanie nárokov podľa § 6 ods. 1 písm. o) zák. č. 229/1991 Zb. tým, že došlo k odňatiu vlastníctva pôvodným vlastníkom, a to znárodnením bez vyplatenia náhrady k dotknutým nehnuteľnostiam uvedeným v pôvodnom rozhodnutí.

7. Preto súčasne Obvodný pozemkový úrad v Poprade vo výrokovej časti zaviazal zúčastnenú osobu 35/, t.j. Slovenský pozemkový fond, ktorý je v záhlaví pôvodného rozhodnutia označený ako „povinná osoba“, na poskytnutie náhrady tak za dotknuté pozemky, ktoré sú v súčasnom období zastavané, ako aj za dotknuté stavby (domy č. 6 a č. 21 s označením Sanatórium Tatra), ktoré boli asanované (pre výstavbu budovy ČEDOK alebo z dôvodu asanácie budovy po požiari), a to nasledovnou časťou výroku č. 3:

„3. Oprávneným osobám sa poskytne náhrada za pozemky uvedené v bode 1) tohto rozhodnutia. Podľa § 11 ods. 2 zákona oprávneným osobám sa prevedú bezodplatne do vlastníctva iné pozemky vo

vlastníctve štátu v primeranej výmere a bonite, v akej boli jej pôvodné pozemky, a to ak možno v tej istej obci, v ktorej sa nachádza prevažná časť pôvodných pozemkov, ak s tým oprávnené osoby súhlasia a ak výška takéhoto nároku predstavuje výmeru nad 400 m² a ak nárok v peniazoch je väčší ako 166 €, alebo podľa § 16 ods. 1 oprávneným osobám sa poskytne finančná náhrada, ak oprávnené osoby nespĺňajú tieto podmienky na priznanie náhrady v pozemkoch. Podľa § 14 ods. 1 oprávneným osobám sa poskytne náhrada za stavby, ktoré zanikli - boli asanované. Náhrady poskytne Slovenský pozemkový fond na základe výzvy na vydanie náhrady, ktorú podajú oprávnené osoby do troch rokov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia. Po uplynutí lehoty na výzvu právo oprávnených osôb na náhradu zaniká."

8. V poslednej časti výroku (č. 4) pôvodného rozhodnutia je uvedené:

„Oprávneným osobám sa priznáva náhrada za pozemky a stavby uvedené v bode 1) tohto rozhodnutia v podieloch podľa Prílohy č. 1 - oprávnené osoby spolu podiely 62/64."

9. Kasačnému súdu z uvedeného výroku vyplýva, že z dostatočne neobjasneného dôvodu nebolo o nároku oprávnených osôb rozhodnuté v celosti ale iba v časti zodpovedajúcej zlomku 62/64, pričom Slovenský pozemkový fond bol v pôvodnom rozhodnutí označený iba ako povinná osoba a v žiadnom prípade ako subjekt zastupujúci niektorú z oprávnených osôb.

Podľa § 34 ods. 3 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v citovanom znení Slovenský pozemkový fond spravuje poľnohospodárske nehnuteľnosti vo vlastníctve štátu ustanovené osobitným predpisom 22) a podiely spoločnej nehnuteľnosti vo vlastníctve štátu ustanovené osobitným predpisom. 22a) Pozemkový fond nakladá s pozemkami, ktorých vlastníčiek nie je známy 22b) okrem pozemkov, ktoré sú lesnými pozemkami, 22c) ako aj s podielmi spoločnej nehnuteľnosti, ktorých vlastníčiek nie je známy. 22b) Podrobnosti o podmienkach prenajímania, predaja, zámeny a nadobúdania nehnuteľností pozemkovým fondom upraví nariadenie vlády Slovenskej republiky.

Podľa § 34 ods. 4 písm. a) zák. č. 330/1991 Zb. v citovanom znení na účely spravovania nehnuteľností podľa odseku 3 [Slovenský] pozemkový fond za podmienok ustanovených osobitnými predpismi 23) a týmto zákonom

a) prevádza bezplatne do vlastníctva oprávnených osôb pozemky alebo im poskytne finančnú náhradu, ak im nemožno podľa týchto predpisov vydať pôvodné pozemky, uzatvára zmluvy o výmene pozemkov s vlastníčkmi, na pozemkoch ktorých je zriadená záhradková alebo chatová osada, a poskytuje ďalšiu súčinnosť pri uplatňovaní práv oprávnených osôb; povinnosti právnických osôb, ktoré pozemok držia, nie sú tým dotknuté,

Podľa § 34 ods. 5 písm. a) zák. č. 330/1991 Zb. v citovanom znení [Slovenský] Pozemkový fond prenajíma podľa nariadenia vlády Slovenskej republiky vydaného podľa odseku 3 aj nehnuteľnosti, ktorých vlastníčiek nie je známy (§ 17).

Podľa § 34 ods. 6 písm. a) zák. č. 330/1991 Zb. v citovanom znení platí, že ak sa pri vyčleňovaní ucelených lesných častí podľa osobitného predpisu 23a) zistia pozemky, ktorých vlastníčiek nie je známy alebo ktorého miesto pobytu nie je známe, alebo ak vlastníčiek svoje právo neuplatnil, zastupuje týchto vlastníčiek [Slovenský] pozemkový fond alebo správca.

Podľa § 34 ods. 14 zák. č. 330/1991 Zb. v citovanom znení [Slovenský] pozemkový fond za štát a neznámych vlastníčiek koná pred súdom vo veciach nehnuteľností uvedených v osobitnom predpise, 5) podielov spoločnej nehnuteľností uvedených v osobitnom predpise 23h) a pozemkov, ktorých vlastníčiek nie je známy, a to aj vtedy, ak vlastníčiek právo štátu a neznámych vlastníčiek je sporné; obdobne postupuje správca vo veciach lesných pozemkov vo vlastníctve štátu a lesných pozemkov, ktorých vlastníčiek nie je známy.

10. Obvodný pozemkový úrad v Poprade pri svojom rozhodovaní vychádzal z takého skutkovo-právneho stavu, že dotknuté nehnuteľnosti boli odňaté a odpísané dňa 16.10.1951 podľa § 2 zákona č. 185/1948 Sb. o zoštatnení liečebných a ošetrovacích ústavov a o organizácii štátnej ústavnej liečebnej starostlivosti (ďalej tiež „zákon č. 185/1948"), poľažne vyhlášky Ministerstva zdravotníctva č. 100/1950 o poštatnení liečebných a ošetrovacích ústavov uverejnenej v Úradnom vestníku číslo 9/50 a boli zapísané (viď č.l. 27) do PKV č. 10 v k.ú. A. A. do vlastníctva Československý štát v správe Štátnej

zdravotnej správy v celosti - č. d. 772/51. Následne boli prepísané na subjekt Tatranské hotely, resp. Interhotel Tatry.

11. Pri svojom pôvodnom rozhodnutí Obvodný pozemkový úrad v Poprade vychádzal tiež z novo zistených skutočností, a to z identifikácie parciel zč. 606-751/77 P 46/11 K2-669/11 ako aj z činnosti spoločenstva Milbach, ktorá bola obnovená na obnovujúcej schôdzi dňa 27.10.1992.

12. V súvislosti s následným podaním ďalšieho účastníka 35/ (§ 32 ods. 3 písm. a/ S.s.p.), t.j. Slovenský pozemkový fond, IČO: 17 335 345, reg. pracovisko Poprad, s adresou Partizánska č. 704/31, Poprad,, ktoré bolo označené ako podnet na preskúmanie pôvodného rozhodnutia mimo odvolacieho konania, vydal prvostupňový orgán prvostupňové rozhodnutie, ktorým zmenil pôvodné rozhodnutie tak, že výrok pôvodného rozhodnutia v celom rozsahu jeho častí 1) až 4) nahradil nasledovným textom:

„Spoluvlastníci spoločných nehnuteľností a podielníci na majetku Bývalé urbárske spolumajiteľstvo Milbach, Pozemkové spoločenstvo, O. C. Fertex, Ul. J. Curie 1, 058 01 Poprad nespĺňajú podmienky pre priznanie nárokov podľa zák. č. 229/1991 Zb. a úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov.“

13. K záveru, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok ustanovených v § 6 zák. č. 229/1991 Zb. na vydanie dotknutých nehnuteľností oprávneným osobám, prvostupňový orgán uviedol, že medzi reštitučnými titulmi uvedenými v § 6 zák. č. 229/1991 Zb. sa nenachádza titul prechodu vlastníctva na štát podľa zákona č. 185/1948. Prvostupňové rozhodnutie bolo doručené tak žalobcovi ako aj ďalšiemu účastníkovi 35/.

14. Následne žalobca podal dňa 07.11.2016 voči prvostupňovému rozhodnutiu odvolanie, o ktorom žalovaný rozhodol preskúmaným rozhodnutím (č.l. 19) tak, že prvostupňové rozhodnutie potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol. Pritom sa zameril na objasnenie viacerých zásadných pojmov, ako sú poľnohospodársky pôdny fond, poľnohospodárska usadlosť, poľnohospodárska výroba alebo lesná výroba.

Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 53/1966 Zb. o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu v citovanom znení poľnohospodárskym pôdnym fondom je poľnohospodárska pôda obhospodarovaná (orná pôda, chmeľnice, vinice, záhrady, ovocné sady, lúky, pastviny) a pôda, ktorá bola a má byť naďalej poľnohospodársky obhospodarovaná, ale dočasne obrábaná nie je.

Podľa § 1 ods. 3 zák. č. 53/1966 Zb. do poľnohospodárskeho pôdneho fondu patria aj pozemky, ktoré síce neslúžia bezprostredne poľnohospodárskej výrobe, avšak sú pre ňu nepostrádateľné, ako poľné cesty, pozemky so zariadením dôležitým pre poľné závlahy, vodné nádrže a rybníky potrebné pre poľnohospodársku výrobu, hrádze slúžiace na ochranu pred zamokrením alebo záplavou, ochranné terasy proti erózii a pod.

Podľa vyhlášky Fondu národnej obnovy pri Osídľovacom úrade v Bratislave zo dňa 25. júna 1946 č. 1401/1946 Ú.v. o vymedzení pojmu pôdohospodárskeho majetku, vzhľadom na ustanovenie dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb. a nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR:

§ 2 nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa je vymedzený pojem pôdohospodárskeho majetku, ktorý sa konfiškujú podľa citovaného dekrétu, ako majetok pôdohospodársky. Je to tento majetok:

- a) Role, lúky, záhrady, vinice, pastviny, lesy, močiare, jazerá, rybníky a pôda neplodná (parifikáty), súvisiace s pôdou pôdohospodárskou.
- b) Budovy pôdohospodárskych podnikov, včítane budov, používaných za bydlisko vlastníka, alebo inej hospodáriacej osoby (pachtiera), výmenkárov a zamestnancov, ďalej budovy administratívne, ako i budovy reprezentačné alebo pamiatkové (hrady, zámky a pod.), ktoré boli obvykle udržiavané z výnosu pôdohospodárskeho podniku a tvoria s ním účelový celok.
- c) Hnuteľné príslušenstvo, t.j. živý a mŕtvy inventár spolu so zásobami, patriacimi vlastníkovi skonfiškovaných nehnuteľností, alebo hospodáriacim osobám, pokiaľ je ich majetok skonfiškovaný.

Príslušenstvom pôdohospodárskeho podniku sú tiež vozidlá, obvyklé bytové zariadenia, archívy, pamätnosti a pod., ako i lesné rezervné fondy.

d) Všetky práva, spojené s držbou konfiškovaného pôdohospodárskeho majetku, včítané práva rybolovu a pod.

Tento majetok sa teda nekonfiškujú v konfiškačnom pokračovaní, ktoré sa prevádza podľa dekrétu č. 108/1945 Sb.

Naproti tomu sa konfiškujú podľa dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb. o konfiškácii nepriateľského majetku a Fondoch národnej obnovy, tento majetok:

a) Domové záhrady úžitkové a okrasné vlastníka obytného domu (domku, vilky), ktoré sa konfiškujú podľa dekrétu č. 108/1945 Sb.

b) Pôda používaná ako plocha letísk, rádiových staníc, pozemky slúžiace k technickej prevádzke kúpeľných podnikov, baní, priemyselných a iných živnostenských podnikov, okrem závodov pôdohospodárskeho priemyslu.

c) Ihriská a pozemky, slúžiace telesnej výchove a rekreácii, pokiaľ nepatria pôdohospodárskym podnikom.

d) Stavebné parcely.

e) Budovy, ktoré sú súčasťou priemyselných podnikov (okrem podnikov pôdohospodárskeho priemyslu), vily a rodinné domky so záhradami, ako i činžové domy, i keď osobou vlastníka boli spojené s pôdohospodárskym podnikom.

Toto rozlišovanie na majetok pôdohospodársky a nepôdohospodársky previedol Osídľovací úrad a Fond národnej obnovy v Bratislave v dohode s Poverenictvom pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu na základe predchádzajúcich rokovaní medzi príslušnými úradmi.

[poznámka - kasačný súd pri citácii hore uvedených právnych textov sa pridrižoval gramatiky znenia ich formálnych zdrojov].

15. Ďalej sa žalovaný vyjadril k námietkam žalobcu, ktoré sa týkali aplikácie ust. § 65 ods. 2 Správneho poriadku, a to najmä v časti právnej hypotézy tohto ustanovenia: „aby práva nadobudnuté dobromyseľne boli čo najmenej dotknuté.“

Podľa § 65 ods. 2 Správneho poriadku v citovanom znení správny orgán príslušný na preskúmanie rozhodnutia ho zruší alebo zmení, ak bolo vydané v rozpore so zákonom, všeobecne záväzným právnym predpisom alebo všeobecne záväzným nariadením. Pri zrušení alebo zmene rozhodnutia dbá na to, aby práva nadobudnuté dobromyseľne boli čo najmenej dotknuté.

III.

Konanie na správnom súde

16. Proti preskúmanému rozhodnutiu podal žalobca postupom podľa Správneho súdneho poriadku prostredníctvom právneho zástupcu na Krajský súd v Prešove všeobecnú správnu žalobu z 10.04.2017.

17. Úlohou Krajského súdu v Prešove ako správneho súdu bolo posúdiť zákonnosť preskúmaného rozhodnutia a postup daňových orgánov podľa § 177 ods. 1 S.s.p. v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (§ 182 ods. 1 písm. e/ S.s.p.), ktorými je správny súd v preskúmanej veci viazaný (§ 134 ods. 1 S.s.p.), vrátane dôvodov podľa § 134 ods. 2 S.s.p. Po oboznámení sa s argumentáciou účastníkov konania a administratívnym spisom dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a zistenie skutkového stavu správnymi orgánmi bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci (najmä č. 45 a č. 79 napadnutého rozsudku). Preto postupom podľa § 191 ods. 1 písm. c) a d) S.s.p. v napadnutom rozsudku vyslovil, že preskúmané rozhodnutie zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Podľa § 191 ods. 1 písm. c) a d) S.s.p. v citovanom znení správny súd rozsudkom zruší napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy, ak

c) vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci,

d) je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, [...]

18. S poukazom na niektoré ustanovenia Správneho súdneho poriadku, Správneho poriadku, zák. č. 229/1991 Zb. ako aj na početnú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd“) pre oblasť aplikácie zákona č. 229/1991 Zb. a po podrobnej rekapitulácii skutkového stavu zachyteného v administratívnom spise, žalobných dôvodov a argumentácie žalovaného správny súd zdôraznil, že účelom inštitútu preskúmania rozhodnutia mimo odvolacieho konania ako dozorujúceho prostriedku je preskúmanie právnych nedostatkov, t. j. odstraňovanie rozporov rozhodnutí so zákonmi a inými všeobecne záväznými predpismi.

19. Pre preskúmanie vecí musí kasačný súd zrekapitulovať podstatné skutkové zistenia zachytené správnym súdom (č. 29 až č. 31):

„29. Argumentoval, že je preukázané, že oprávnené osoby a ich predchodcovia boli v súlade s preambulou zákona vlastníkami poľnohospodárskeho a lesného majetku zapísané v pozemnoknižnej vložke č. 1 k. ú. A. A. a ich majetkové krivdy by mali byť podľa tohto zákona zmiernené. V pozemnoknižnej vložke č. 1 je vyznačené, že išlo o spoločné nehnuteľnosti a na ich užívanie platili pravidlá podľa Uhorského obyčajového práva podľa zákonného článku XIX.1\898. Urbársky majetok bol nadobudnutý od grófa Csákyho na základe zmluvy uzatvorenej v roku 1841, t. j. pred viac ako 170 rokmi. Pôvodne bol majetok urbáru evidovaný v pozemnoknižnej vložke č. 690 k. ú. Milbach (a ešte skôr v pozemnoknižnej vložke č. 23 a 123) a do pozemnoknižnej vložky č. 1 k. ú. A. A. bol odpísaný v roku 1942, kedy vzniklo nové katastrálne územie A. A.. Taktiež je preukázané, že pozemok pôvodne evidovaný v pozemnoknižnej vložke 1 k. ú. A. A. mpč. 3462/b -pozemok s hospodárskymi budovami a záhrada bol súčasťou pôdohospodárskeho a lesného majetku urbáru. Pod pojem „poľnohospodársky pôdny fond“, ktorý citoval žalovaný na strane 8 napadnutého rozhodnutia, spadajú okrem iného aj záhrady. Zákon č. 229/1991 Zb. sa teda vzťahuje aj na túto nehnuteľnosť.

[.]

31. Žalobca v podanej žalobe argumentoval, že v roku 1874 urbár prenajal časť pozemkov a to 3462/b o výmere 50 jutár Spišskej úverovej banke na dobu určitú do roku 1909. Dňa 17.03.1898 bola uzavretá nová nájomná zmluva do roku 1933 a dodatkom zo dňa 16.07.1910 bol nájom predĺžený do 11.02.1965. Podľa bodu 5. zmluvy mali všetky na prenajatom území bankou postavené budovy prejsť po vypršaní prenájmu do neobmedzeného vlastníctva urbáru, vrátane Sanatória Tatra v zostatkovej hodnote 400.000.-- zlatých. Nájom bol v súlade s nájomnou zmluvou aj vtelený do pozemkovej knihy a to vložke č. 690 pod C/14 - 18.12.1911. pod č. 2735 a po odpísaní mpč. 3462/b do vložky č. 1 k. ú. A. A. bol nájom zapísaný pod C/6. Poukázal aj na tie ustanovenia zmluvy, na základe ktorých mohol urbár na prenajatých pozemkoch ďalej hospodáriť, aj keď iba obmedzene a tiež záväzok prenajíajúcej banky podľa bodu 24, podľa ktorého prenesenie tejto zmluvy alebo prenesenie prenájmu na iného sa môže stať len tak, že zaväzuje svojho právneho nástupcu k presnému dodržaniu všetkých zmluvných podmienok. Ak by nedošlo k zásahu štátu znárodnením Sanatória Tatra, vlastníkami Sanatória Tatra by sa teda stali vlastníci poľnohospodárskeho a lesného majetku urbáru, a preto by mali byť zmiernené následky ich majetkovej krivdy podľa preambuly zákona č. 229/1991 Zb., lebo štát znárodnením priamo zasiahol aj do existujúceho nájomného vzťahu a bez právneho dôvodu znemožnil urbáru dosiahnuť odplatu aj vo forme nadobudnutia vlastníckeho práva k stavbe postavenej na pozemku urbáru za prenájmom tohto pozemku už od roku 1847, teda za obdobie nájmu viac ako 100 rokov. Žalobca podotýka, že zmluva o nájme v znení jej dodatku zo dňa 16.7.1910 nebola nikdy zrušená a nájomný vzťah zanikol uplynutím dohodnutej doby nájmu dňa 11.02.1965, lebo vlastnícke právo k pozemku urbáru nebolo nikdy odňaté. Žalobca je toho názoru, že v reštitučnom konaní je správny orgán povinný podrobne sa zaoberať všetkými okolnosťami, ktoré spôsobili majetkovú krivdu. V tomto prípade dôkazné prostriedky nie sú obmedzené, lebo členovia urbáru disponujú nepochybnými dôkazmi, ktoré ich majetkovú krivdu preukazujú. Z dôvodu, že časť stavieb tvoriacich Sanatórium Tatra bola zbúraná, iná stavba bola pre požiar rekonštruovaná a odňaté parcely boli zastavané novými stavbami a stavby prešli následnými rekonštrukciami, čím došlo k ich zásadnej prestavbe, je tu zákonná prekážka ich vydania podľa § 14 zákona č. 229 1991 Zb.. a preto oprávneným osobám prislúcha právo na náhradu za stavby, ktoré nemožno vydať. Teda aj v tomto je preskúmané reštitučné rozhodnutie v súlade so zákonom, pokiaľ pozemkový úrad priznal náhradu aj za odňatú stavbu."

20. Po rekapitulácii zoštatňovacieho procesu pri dotknutých nehnuteľnostiach správny súd ďalej

konštatoval (č. 55 napadnutého rozsudku), že:

„[...] Z pozemkovoknižnej vložky č. 1 vyplýva, že vlastníctvo k nehnuteľnostiam les Gruben, mpč. 3461/a/2/a/1/1 a mpč. 3462/b - pozemok s hospodárskymi budovami a záhradou bol vo vlastníctve Bývalého urbáru spoločných nehnuteľností, pričom spoločné užívanie nehnuteľností bolo založené v zmysle zákonného článku XIX./1898 o štátnom zavodzovaní obecných a niektorých iných hôr a holých priestorov, ďalej usporiadaní gazdovského prevodzovania tých spoločne užívaní hôr a holých priestorov, ktoré sa nachádzajú v nerozdielnom vlastníctve komposesorátni a bývalých urbarialistov.

56. Správny súd zistil, že obsah administratívneho spisu žalovaného tvorí listina Lesný hospodársky plán zo dňa 12. mája 1926, vyhotovený referentom lesného oddelenia Župného úradu pre zariadovanie lesov Spišské Vlchy a to zriadený pre les Bývalých urbarialistov z Milbachu. Z tohto lesného hospodárskeho plánu vyplýva, že rozloha lesa predstavuje 767,35 ha, pričom všetka lesná plocha je absolútnou lesnou pôdou. V tomto lesnom hospodárskom pláne je konštatované, že majiteľom lesa sú Bývalí urbarialisti z Milbachu. Je to les urbársky, na ktorý sa vzťahuje ustanovenie § 17 zákonného článku XXXI/1879 a zákonného článku XIX/1898. Ďalej je konštatované, že „vo vnútri lesa ležiaca kúpeľná osada Starý Smokovec k jej vybudovaniu bola urbárskym majiteľstvom svojho času plocha prenajatá Spišskej úverovej banke Levoča, prípadne v roku 1965 so všetkými budoviskami do neobmedzeného vlastníctva Bývalých urbarialistov z Milbachu“, z čoho vyplýva, že sporná nehnuteľnosť so stavbami mpč. 3462/b tvorila súčasť lesného majetku.“

21. V tejto súvislosti a so zohľadnením obsahu pozemkovoknižnej vložky č. 10 (č.l. 25), ďalej nájomnej zmluvy o prenajatí „časti“ pozemku mpč. 3462/b o výmere 50 jutár spoločnosti SÚB z roku 1874 (č.l. 63) a jej dodatkov z 1898 a 1910, správy uvedenej banky z roku 1946 (č.l. 60) správny súd k dotknutým nehnuteľnostiam (č. 62 a č. 63 napadnutého rozsudku) uviedol, že nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že netvorili súčasť poľnohospodárskeho a lesného fondu, pretože do obdobia zoštátnenia tohto majetku neexistoval žiadny priamy dôkaz, že by tieto stavby neboli súčasťou lesného fondu, resp. že sa za súčasť lesného fondu nepovažovali (viď aj vyjadrenie Tatra banky, filiálky v Poprade listom z 07. novembra 1946 ku koncentrácii bank na č.l. 60). V tomto rozsahu mal správny súd za to, že žalovaný vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci.

22. K tomuto správny súd najmä uviedol (č. 78 napadnutého rozsudku), že :

„Správny súd však nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že netvorili súčasť poľnohospodárskeho a lesného fondu, pretože do obdobia zoštátnenia tohto majetku neexistoval žiadny priamy dôkaz, že by tieto stavby neboli súčasťou lesného fondu, resp. že sa za súčasť lesného fondu nepovažovali. Podporným dôkazom je aj lesný hospodársky plán, na ktorý správny súd poukázal aj vyššie, a ktorý tvorí obsah administratívneho spisu. Lesy môžu plniť aj inú funkciu než bežná hospodárska činnosť. Aj v súčasnej dobe člení zákon č. 326/2005 Z. z. o lesoch lesy z hľadiska funkcií do viacerých kategórií ako ochranné lesy, lesy osobitného určenia a hospodárske lesy (§ 12). Preto dôvody žalovaného považuje správny súd za arbitrárne, ktoré nevychádzajú z dostatočne zisteného skutkového stavu veci.“

23. Preto správny súd označil (viď aj č. 65 napadnutého rozsudku) argumentáciu žalovaného, že zákon č. 185/1948 nie je uvedený medzi reštitučnými titulmi v § 6 zákona č. 229/1991 Zb., za nepreskúmateľnú, prísne formalistickú a nerešpektujúcu samotný účel zákona č. 229/1991 Zb. vyjadrený v jeho preambule. Naopak, podľa správneho súdu zákon č. 185/1948 bol nesporne právnym predpisom o „poštátnení“ či „znárodnení“ liečebných a ošetrovacích ústavov. V tejto súvislosti aj správny súd poukázal na cieľ sledovaný zákonom č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách (č. 66 až č. 71 napadnutého rozsudku).

24. Na podporu svojich záverov správny súd poukázal na usmerňujúce nálezy Ústavného súdu vo vzťahu k aplikácii právnych predpisov zameraných na zmiernenie následkov majetkových krívd (sp.zn. III. ÚS 346/09 zo dňa 27. apríla 2010 a III. ÚS 127/2010 zo dňa 22. júna 2010) a odmietol akceptovať argumentáciu žalovaného, že dotknuté nehnuteľnosti nemožno označiť za majetkový substrát, na ktorý sa vzťahuje zákon č. 229/1991 Zb. A to ani v prípade, keď žalovaný poukazoval na predpisy o konfiškácii nepriateľského majetku v roku 1945 v súvislosti s vylúčením pozemky slúžiacich k technickej prevádzke kúpeľných podnikov z pôdohospodárskeho majetku.

25. Tiež správny súd pri vyhodnotení dobromyseľnosti orgánov verejnej správy zdôraznil (č. 77 napadnutého rozsudku) s prihliadnutím na Princípy dobrej verejnej správy prezentované v rámci Rady Európy, že dobromyseľnosťou sa vo všeobecnosti rozumie nezavinená nevedomosť o prípadných nedostatkoch určitého právneho stavu. Zákonodarca tak podľa správneho súdu poskytuje právnu ochranu osobe, ktorá mala poctivý a otvorený vzťah k správneému orgánu alebo k rozhodovanej veci a nevyvolala skutkový omyl na strane správneho orgánu. S poukazom na vyššie uvedené dôvody dospel správny súd k záveru, že žaloba je dôvodná.

IV.

Obsah kasačných sťažností / vyjadrenia

A)

26. Ako kasačný súd uviedol v záhlaví proti napadnutému rozsudku sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť spísanú zamestnancom žalovaného s požadovaným vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa, v ktorej mal postupom podľa § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p., vrátane nutnosti zohľadniť hore uvedenú povinnosť podľa odseku 2, uviesť sťažnostné body, ktoré sú podľa sťažovateľa nasledujúce:

k § 440 ods. 1 písm. g):

- správny súd vôbec nezodpovedal na základné otázky, či

o dotknuté pozemky a dotknuté stavby spadajú pod ust. § 1 ods. 1 v spojení s § 30 zák. č. 229/1991 Zb.,

§ t.j. nezohľadnil skutkový stav, na aký boli dotknuté nehnuteľnosti pred a po zoštátnení používané,

§ jedinom argumentom na podporu tvrdenia správneho súdu má byť nájomná zmluva z roku 1898 vrátane jej dodatkov a Lesný hospodársky plán z 1926,

o žalobca vo vzťahu k dotknutým stavbám je oprávnenou osobou v zmysle § 4 zák. č. 229/1991 Zb.

§ správny súd v tomto prípade presúval dôkazné bremeno zo žalobcu na správny orgán,

§ napriek zneniu zákona č. 61/1977 Zb. o lesoch správny súd považuje za možné, aby sa stavba stala súčasťou lesného pôdneho fondu,

§ otázku vlastníctva žalobcu k žiadaným stavbám správny súd neriešil,

o a či sa na reštitučný nárok nemá vzťahovať iný reštitučný predpis (napr. zákon č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách),

§ iba citoval určité ustanovenia právneho predpisu bez toho, aby ich akýmkoľvek spôsobom vyložil či objasnil ich relevanciu,

o je možné na základe citácie nálezov Ústavného súdu

§ ovplyvniť postup správnych orgánov, aby sa prehodnotil charakter dotknutých nehnuteľností na majetkový substrát v zmysle zák. č. 229/1991 Zb.,

- správny súd relevantnosť zápisu v PKV vôbec neriešil,

o vychádzal iba z označenia - pozemok s hospodárskymi budovami a záhrada,

o lesnými pozemkami nie sú pozemky, ak sú súčasťou poľnohospodárskeho pôdneho fondu,

- správny súd nesprávne citoval názor pána B. W.,

o citáciu vytrhol z kontextu,

o funkčnosť celku sa skúma pri výskyte pochybností o charaktere dotknutých nehnuteľností,

o dôvera v zápis v pozemkovoknižných vložkách nie je bezhraničná (napríklad uznesenie Najvyššieho súdu sp.zn. 1Sžr/142/2011 zo dňa 14. augusta 2012),

o rovnako rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 1Sžr/26/2012 zo dňa 19. februára 2013 označuje stanovisko príslušného obecného úradu za postačujúce na posúdenie účelu využívania nehnuteľností,

- správny súd nesprávne vyhodnotil aplikáciu s § 65 ods. 2 Správneho poriadku v preskúmvanej veci.

27. Záverom sťažovateľ navrhol procesný záver konania na kasačnom súde v tom duchu, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil správneému súdu na ďalšie konanie.

B)

28. Rovnako Slovenský pozemkový fond proti napadnutému rozsudku podal v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť spísanú zamestnancom žalovaného s požadovaným vysokoškolským právnickým vzdelaním

druhého stupňa, v ktorej mal postupom podľa § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p., vrátane nutnosti zohľadniť hore uvedené povinnosť podľa odseku 2, uviesť sťažnostné body, ktoré sú podľa Slovenského pozemkového fondu nasledujúce:

k § 440 ods. 1 písm. f):

- napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný

o správny súd neuviedol, či v prípade dotknutých nehnuteľností mal za to, že ide o aplikáciu § 30, resp. § 1 ods. 1 písm. a) alebo b) alebo c) zák. č. 229/1991 Zb.,

o správny súd sa nezaoberal so skutočnosťou, že dotknuté nehnuteľnosti neboli v čase prechodu vlastníctvom spoločenstva Milbach,

§ pôvodný zápis vo vložkách č. 1 a č. 10 nesúvisí s kúpeľnými domami postavenými spoločnosťou SUB,

o nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku je porušením práva účastníka na spravodlivé súdne konanie

§ napríklad rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 8Sžo/175/2015 či uznesenie Najvyššieho súdu sp.zn. 6Sžo 65/2008,

o nebola preukázaná existencia reštitučného titulu tvrdeného správnym súdom

§ § 6 ods. 1 písm. o) zák. č. 229/1991 Zb.,

k § 440 ods. 1 písm. g):

- správny súd nesprávne posúdil aplikáciu ustanovení zákona č. 229/1991 Zb. vymedzujúcich rozsah pôsobnosti tohto zákona na účely reštitúcie, t.j.

o nezodpovedal na základné otázky, či dotknuté nehnuteľnosti spadajú pod ust. § 1 ods. 1 v spojení s § 30 zák. č. 229/1991 Zb.,

§ reštitučný nárok sa vzťahoval iba na dotknuté pozemky o výmere nie 26,4714 ha ale iba na výmeru 2.397 m²,

§ tu bolo postavené spoločnosťou SÚB Sanatórium Tatra (kúpeľné budovy na účel liečebnej a kúpeľnej starostlivosti) a

§ iba jeho účel v čase prechodu vlastníctva na štát je rozhodujúci pre posúdenie nároku,

§ preto dotknuté nehnuteľnosti prešli pod štátnu zdravotnú správu a nie pod správu lesnej organizácie,

o žalobca nepreukázal, že ide o jeden funkčný celok s ostatnými nehnuteľnosťami vo vlastníctve spoločenstva Milbach,

o nesúhlas s argumentáciou správneho súdu, že správne orgány nepostupovali podľa § 65 ods. 2 Správneho poriadku,

§ nedotknuteľnosť dobromyseľne nadobudnutých práv nie je absolútna.

29. Slovenský pozemkový fond súčasne navrhol priznať jeho kasačnej sťažnosti odkladný účinok.

30. Záverom Slovenský pozemkový fond navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil správneho súdu na ďalšie konanie. Pre prípad úspechu si Slovenský pozemkový fond uplatnil právo na náhradu trov kasačného konania.

C)

31. V čase rozhodovania kasačného súdu o podanej kasačnej sťažnosti sa replika žalobkyne v spise správneho súdu nenachádzala, čo potvrdzovala aj predkladacia správa Krajského súdu v Košiciach.

V.

Právne názory kasačného súdu

A) Všeobecné vymedzenie kasačnej právomoci

32. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež ako „Najvyšší súd“) konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Následne kasačný súd preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.) si osvojil záver, že kasačnú sťažnosť sťažovateľa

je v zmysle § 461 S.s.p. potrebné zamietnuť, nakoľko po jej preskúmaní kasačný súd na základe nižšie uvedených právnych názorov dospel k záveru, že je nedôvodná. Ďalej kasačnú sťažnosť Slovenského pozemkového fondu je v zmysle § 459 písm. b) S.s.p. potrebné odmietnuť ako neprípustnú, nakoľko bola podaná neoprávnenou osobou.

Podľa § 459 písm. b) S.s.p. v citovanom znení Kasačný súd uznesením odmietne kasačnú sťažnosť ako neprípustnú, ak

b) bola podaná neoprávnenou osobou, [...]...

33. Takto kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol súbežne zverejnený tak na úradnej tabuli súdu ako aj na webovej stránke Najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25. marca 2021 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

34. Na prvom mieste kasačný súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (v preskúmvanej veci sťažovateľa), t.j. na zodpovednosti za obranu svojich práv (vigilantibus leges sunt scriptae) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Správneho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti preskúmvanému rozhodnutiu či postupu správneho orgánu a následne proti napadnutému rozsudku. Preto kasačný súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody vstupovať.

35. V uvedenej súvislosti musí kasačný súd tiež zdôrazniť, že právo na súdnu ochranu (čl. 46 a nasl. ústavy Slovenskej republiky) nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzujúcim podmienkam (čl. 51 ods. 1 ústavy). To platí aj v prípade kasačnej sťažnosti ako mimoriadneho opravného prostriedku (§ 438 ods. 1 S.s.p.), ktorý nie je možné použiť „celoplošne“ na odstránenie nespokojnosti pôvodného účastníka konania (v preskúmvanej veci ide o Slovenský pozemkový fond) s akýmkoľvek rozhodnutím správneho súdu a ktorej aplikácia môže narušiť princíp právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (§ 145 S.s.p.).

36. Pôvodná úprava súdneho prieskumu rozhodnutí správnych orgánov vrátane inštitútu opravných prostriedkov sa od účinnosti Správneho súdneho poriadku podstatne zmenila s tým, že konanie o kasačnej sťažnosti má zabezpečiť tri rozdielne úlohy, a to rýchlu a efektívnu nápravu najpodstatnejších procesných pochybení, objasnenie otázok zásadného právneho významu ako aj zjednocovanie judikatúry. Je potom na zvážení osôb podávajúcich kasačnú sťažnosť vrátane zvýšeného významu úlohy ich kvalifikovane právneho konania (§ 5 ods. 5 v spojení s § 449 ods. 2 písm. a/ S.s.p.), ktorú z uvedených úloh majú nimi podané kasačné sťažnosti v správnom súdnictve plniť.

B) K nesprávnemu hmotnoprávnemu posúdeniu veci - písm. g):

37. Z vyššie uvedených sťažnostných bodov (viď bod č. 26 tohto rozsudku) pre kasačný súd vo všeobecnosti vyplýva generálna argumentácia sťažovateľa, že správny súd nesprávne právne posúdil ustanovenia zákona č. 228/1991 Zb. a ich aplikáciu prvostupňovým orgánom a následne žalovaným na zistený skutkový stav.

38. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje v zmysle svojej ustálenej rozhodovacej praxe (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 1Sžfk/10/2018 zo dňa 13. septembra 2019) na to, že s týmto kasačným dôvodom zákonodarca spája právnu situáciu, kedy správny súd na správne a zákonným spôsobom zistený skutkový stav (§ 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.) bez väd zaťažujúcich jeho rozhodovanie (písmena a/ až f/) nesprávne aplikuje objektívne právo v merite veci, v medziach a vo väzbe na takto zistený skutkový stav, bez možnosti opory v doterajšej ustálenej rozhodovacej praxi kasačného súdu (a contrario písmeno h/ citovaného odseku 1).

39. Okrem uvedeného však musí kasačný súd zobrať do úvahy aj relevantnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý pre oblasť aplikácie tzv. reštitučných zákonov stanovil

nasledujúci výkladový prístup (napríklad nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 7/2014 zo dňa 11. júna 2015):

„Je prirodzenou požiadavkou kladenou na všeobecné súdy a iné orgány verejnej moci, ktoré rozhodujú o reštitučných nárokoch oprávnených osôb, aby, riadiac sa zásadami materiálneho právneho štátu, pristupovali k interpretácii reštitučných zákonov s určitou veľkorysosťou a naopak, brali do úvahy pre minulý režim príznačné nedostatky vtedajšej legislatívy, najmä však často sa vyskytujúcu svojvôľu vtedajších štátnych a iných orgánov pri uplatňovaní moci a zásahy štátnych orgánov z obdobia neslobody namierené proti ľudským právam a slobodám. Rozhodne však pri dôslednej individualizácii každého prípadu nemožno uvedené nedostatky pričítať na vrub oprávnenej osoby.“

40. Uvedený extenzívny spôsob výkladu reštitučných zákonov bol v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu naplňovaný nasledovne (napríklad rozsudok sp.zn. 10Sžr/152/2016 zo dňa 23. augusta 2017):

„Vo vzťahu k reštitučným zákonom dáva odvolací súd do pozornosti, že účelom reštitučných zákonov, ktoré sa stali súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky po skončení totalitného režimu, bolo vytvoriť zákonný rámec na odstránenie nedemokratických zásahov tohto štátneho režimu do jednotlivých sfér života spoločnosti a umožniť prinavrátenie pôvodného stavu. Účelom zákona č. 229/1991 Zb. v platnom znení je zmiernenie následkov niektorých majetkových krívd z obdobia rokov 1948 až 1990, obnovenie pôvodných vlastníckych vzťahov k pôde a úprava niektorých vlastníckych vzťahov v uvedených súvislostiach. Pri výklade ustanovenia § 1 citovaného zákona o rozsahu pôsobnosti tohto zákona, je potrebné mať na zreteli záujem oprávnených osôb, pokiaľ uplatnili výzvou nárok na vydanie vecí, pôdy, budov a stavieb patriacich k pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti, ak sa obrátili na organizácie, o ktorých podľa objektívnych hľadísk boli presvedčené, že ich majetok držia, a to v lehotách uvedených v zákone č. 229/1991 Zb.“

41. Rovnako prostredníctvom svojho skoršieho rozhodnutia sp.zn. 6Sžo/345/2009 zo dňa 31. augusta 2010 Najvyšší súd Slovenskej republiky k možnosti extenzívnej interpretácie zákona č. 229/1991 Zb. uviedol, že:

„[...] aj v prípade tohto zákona sa jedná o reštitučný zákon, ktorým sa demokratická spoločnosť snaží aspoň čiastočne zmierniť následky minulých majetkových a iných krívd, spočívajúcich v porušovaní všeobecne uznávaných ľudských práv a slobôd zo strany štátu. Štát a jeho orgány ako aj obce sú teda povinné postupovať v konaní podľa tohto zákona v súlade so zákonnými záujmami osôb, ktorých ujma na základných ľudských právach a slobodách má byť aspoň čiastočne kompenzovaná.“

42. Kasačný súd zdôrazňuje, že vyššie opísaný výklad vychádza zo skutočnosti, že zmyslom všetkých reštitučných zákonov bolo zmiernenie následkov niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v rozhodnom období. Ak teda zákonodarca si bol vedomý, že odstránenie všetkých krívd nie je reálne a že sa musí uspokojiť len s nápravou niektorých, nemožno potom pripustiť, aby výklad týchto právnych predpisov bol natoľko dogmatický a ústavne nekonformný, že by zakladal „de facto“ voči niektorým osobám krivdy nové.

43. Kasačný súd vzhľadom na preskúvanú problematiku musí zdôrazniť na prvom mieste, že základný cieľ zákonodarcu, ktorým sa spravoval pri prijatí zák. č. 229/1991 Zb. s mimoriadnym dopadom na právnu istotu jednotlivcov, je načrtnutý v jeho preambule nasledovnými slovami:

„Federálne zhromaždenie Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky v snahe

- zmierniť následky niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948 až 1989,
 - dosiahnuť zlepšenie starostlivosti o poľnohospodársku a lesnú pôdu obnovením pôvodných vlastníckych vzťahov k pôde a
 - upraviť vlastnícke vzťahy k pôde v súlade so záujmami hospodárskeho rozvoja vidieka aj v súlade s požiadavkami na tvorbu krajiny a životného prostredia
- uznieslo sa na tomto zákone“.

44. Z uvedeného ustanovenia preto vyplýva, že úprava vlastníckych vzťahov a prinavrátenie vlastníctva, ktoré bolo v rozhodnom období narušené, oprávneným osobám je hlavnou myšlienkou prijatého zákona.

Preto uplatnenia režimu tohto zákona sa nemohol dovolávať nikto okrem subjektov výslovne zákonom označených vrátane tých, ktorých vlastníctvo v zákone pomenovanými majetkovými krivdami malo byť platne dotknuté.

45. Na prvom mieste sťažovateľ vytýkal správne mu súdu, že tento vôbec nezodpovedal na základné otázky, či dotknuté nehnuteľnosti spadajú pod ust. § 1 ods. 1 v spojení s § 30 zák. č. 229/1991 Zb., pričom pri vyhodnotení skutkového stavu zohľadnil iba nájomnú zmluvu z roku 1898 vrátane jej dodatkov a ďalej len Lesný hospodársky plán z roku 1926. Kasačný súd pri tomto sťažnostnom bode odkazuje na dôsledný skutkový opis správneho súdu pod č. 1 až č. 9 a ďalej skutkových tvrdení uvedených pod č. 29 až č. 31 napadnutého rozsudku, ktoré správny súd všeobecne akceptoval pod č. 45, č. 55, č. 56 a č. 78 ako procesne správne. Z uvedených skutočností kasačnému súdu vyplýva jednoznačne, že správny súd mal skutkovo preukázanú aplikovateľnosť zákona č. 229/1991 Zb. na preskúmanú vec.

46. Pokiaľ sťažovateľ spochybňoval závery správneho súdu k charakteru dotknutých pozemkov (pozemok s hospodárskymi budovami a záhrada) alebo že správny súd nesprávne citoval názor pána B. W., kasačný súd k posledne uvedenému, hoci je to autor odbornej publikácie „Základy pozemkového práva“, konštatuje, že ide o právnu otázku, na výklad ktorej je oprávnený iba súd, a v preskúmanej veci toto riadne vykonal správny súd.

47. Napriek tomu, že správne sťažovateľ citoval relevantné rozhodnutia Najvyššieho súdu (napríklad uznesenie sp.zn. 1Sžr/142/2011 zo dňa 14. augusta 2012 alebo rozsudok sp.zn. 1Sžr/26/2012 zo dňa 19. februára 2013), tak nebolo povinnosťou správneho súdu zaujať postoj k relevantnosti zápisov v pozemkovoknižných vložkách. Pokiaľ sťažovateľ sa domnieval, že dôvera v zápis v pozemkovoknižných vložkách v preskúmanej veci je spochybnená, mal z toho vyvodiť právne dôsledky a aj tak konať. Toto však v preskúmanom rozhodnutí absentovalo.

48. V uvedenej súvislosti sťažovateľ najmä poukazoval na to, že dotknuté pozemky netvorili ku dňu poštátnenia súčasť lesného majetku a že práve výstavbou komplexu stavieb Sanatória Tatra mali byť vzhľadom na charakter týchto stavieb z neho vyčlenené. Na podporu svojho záveru sťažovateľ poukazuje aj na proces poštátnenia, ktorý sa opieral o aplikáciu zákona č. 185/1948 Zb. o poštátnení liečebných a ošetrovacích ústavov a organizácií štátnej ústavnej starostlivosti. Tato argumentácia podľa kasačného súdu je však nesprávna.

49. Hoci vtedajší režim označil dotknuté nehnuteľnosti za spôsobilé na poštátnenie ako liečebné a ošetrovacie ústavy a ako také ich podriadil pod režim citovaného zákona č. 185/1948 Zb., tak kasačný súd toto nepovažuje za určujúce kritérium pre stanovenia charakteru dotknutých nehnuteľností na účel zákona č. 229/1991 Zb. Správny súd riadne vyhodnotil skutkový stav (č. 56 napadnutého rozsudku), keď pri klasifikovaní charakteru dotknutých pozemkov vychádzal najmä z Lesného hospodárskeho plánu z 12.05.1926, ktorý kvalifikoval celú plochu lesa vrátane dotknutých pozemkov ako lesnú pôdu bez ohľadu na v tom čase už existujúcu kúpeľnú osadu Starý Smokovec.

50. Rovnako zo znenia nájomnej zmluvy zo 17. marca 1898 ako aj ďalšej nájomnej (resp. prenájomnej) zmluvy o dňa 16. júla 1910 (č.l. 51, resp. č.l. 63), prostredníctvom ktorých stanovenie ukončenia nájomného vzťahu na rok 1965 pod podmienkou navrátenia dotknutých nehnuteľností do pôvodného vlastníctva (t.j. aj užívania) spoločenstva Milbach bolo vo vtedajších politicko-právnych podmienkach znemožnené spoločenským vývojom po roku 1948, aj pre kasačný súd vyplýva, že zmluvné strany už pri uzatváraní týchto zmlúv sledovali racionálne využitie v lesnom majetku spoločenstva Milbach sa nachádzajúcich minerálnych a iných studní (najmä úvod zmluvy z roku 1910 ako aj jej čl. 14).

51. Zriadením uvedených studní či žriedel pozemky nachádzajúce sa v ich blízkosti nestratili svoj lesný charakter, a to ani ďalším stavebným rozvojom tam existujúcej kúpeľnej osady, t.j. „založením domov na prijatie host'ov, hotelov či nových hostincov" a ich následným využívaním na liečebné a ozdravné procedúry. Tak ako správny súd konštatoval (č. 78 napadnutého rozsudku) a kasačný súd k tomu iba

na okraj pripomína, že notorieta (§ 122 S.s.p.) je tá skutočnosť, že medzi základné funkcie lesa patrí aj ekologická, resp. rekreačná a liečebná funkcia, ako je uvedené nižšie (viď napríklad Poznámky k oceňovaniu funkcií lesa; Ivan VOLOŠČUK, Inštitút výskumu krajiny a regiónov Fakulty prírodných vied, Univerzita Mateja Bela v Banskej Bystrici, uverejnené na stránke :)

„Vedeckí pracovníci Národného lesníckeho centra vo Zvolene publikovali výsledky riešenia projektu zameraného na ocenenie produkčných a verejnoprospešných funkcií lesa (Tutka, Kovalčík, 2010). Z produkčných funkcií autori ocenili drevoprodučnú funkciu - sortimenty dreva, hodnotu lesného porastu a hodnotu nedrevnatých lesných produktov a služieb (zber lesných plodov, zber húb, zber liečivých rastlín). Z verejnoprospešných funkcií lesa ocenili hodnotu pôdoochranej funkcie lesa (povrchovej a vnútro skeletovej protieróznej funkcie, spomalenia zanášania vodných nádrží), hydrickú funkciu, klimatickú funkciu (agroprodučnú funkciu lesa - vplyv lesa na úrodu plodín) a ocenenie ďalších ekologických funkcií lesa (viazanie uhlíka v lesných ekosystémoch, genetická diverzita lesných drevín). Zo sociálnych funkcií boli hodnotené a ocenené funkcie rekreačná, liečebná (zdravotno-hygienická), krajnotvorná funkcia ekosystémov a prírodo-ochranná funkcia lesných ekosystémov.“

52. Navyše zachovanie charakteru lesu a jeho užívania zdôraznili tiež čl. 12 až čl. 18 zmluvy z roku 1910, t.j. že bolo na nájomcu prevedené právo výrubu a zvozu dreva, právo poľovania či zberu lesných plodov ako aj povinnosť ošetrovania lesných porastov. Povinnosť zachovávať charakter lesného majetku na produkciu dreva v čase podpisu hore uvedených zmlúv kasačnému súdu vyplýva jednoznačne z dostupných právnych predpisov, akým je aj cisársky patent č. 250/1852 zo dňa 3. decembra 1852 s označením Zákon lesní. Podľa uvedeného cisárskeho patentu bolo zakázané využiť akúkoľvek lesnú pôdu na iné účely (potreby) bez povolenia ministerstiev na to určených (viď § 2 citovaného patentu).

53. Preto neobstojí argumentácia žalovaného, že bolo nutné skutkový stav vyhodnotiť aj s prihliadnutím na neskoršie listiny, ako je napríklad žalovaným uvádzaná listina zo 07.11.1946 s názvom Koncentrácia bánk. Navyše ide o listinu, ktorú vypracoval nájomca, t.j. spoločnosť SÚB, a preto jej obsah nie je dôkazom o vôli vlastníkov preklasifikovať pôvodné lesné pozemky na iný užívací účel.

54. Žalovaný tiež poukazoval na to, že v napadnutom rozsudku nie je vôbec zmienený § 30 zák. č. 229/1991 Zb., pričom ust. § 1 ods. 1 zák. č. 229/1991 Zb. sa má podľa jeho mienky vykladať spoločne s uvedeným § 30. Kasačný súd nemôže tento záver akceptovať, lebo jedným zo základných cieľov zákona č. 229/1991 Zb. je v zmysle jeho preambule zmierniť následky niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948 až 1989. Preto ide o majetok, ktorý tieto znaky vykazoval v uvedenom období. Zo znenia § 30 zák. č. 229/1991 Zb. však vyplýva, že toto ustanovenie rozširuje (viď formulácia „sa považuje“) poľnohospodársky a lesný majetok uvedený v § 1 zák. č. 229/1991 Zb. aj o majetok, ktorý sa v čase odňatia vlastníckeho práva na tieto účely užíval.

55. Kasačný súd považuje preto takto uplatnený kasačný dôvod ako aj samotnú kasačnú sťažnosť za nedôvodnú. Sťažovateľ neuviedol žiadne relevantné argumenty, pre ktoré by bolo potrebné dospieť k záveru o nesprávnosti právneho posúdenia veci správnym súdom. Kasačný súd považuje právne posúdenie veci správnym súdom za správne a zákonné a v zhodne s názorom správneho súdu konštatuje, že preskúmané rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa názoru kasačného súdu vytvára odôvodnenie napadnutého rozsudku dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku, pričom kasačný súd neopakoval zistený skutkový stav a vo svojom odôvodnení obmedzil sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov.

C) K prípustnosti kasačnej sťažnosti Slovenského pozemkového fondu:

56. Pri vyhodnotení dôvodov ďalšej kasačnej sťažnosti vychádzal kasačný súd nielen z procesného označenia ďalšieho účastníka 35/, t.j. Slovenský pozemkový fond, IČO: 17 335 345, reg. pracovisko Poprad, s adresou Partizánska č. 704/31, Poprad, ktoré použil správny súd v napadnutom rozsudku, ale aj z obsahu administratívneho spisu.

57. Odhliadnuc od zmien procesného označenia ďalšieho účastníka 35/, t.j. že v pôvodnom rozhodnutí je uvedený subjekt Slovenský pozemkový fond, IČO: 17 335 345, reg. pracovisko Poprad, s adresou Partizánska č. 704/31, Poprad, následne prvostupňový orgán spolu so žalovaným už za účastníka konania v doručovacej klauzule označujú Slovenský pozemkový fond, Búdková 36, 817 15 Bratislava, ale správny súd opätovne označil tento subjekt ako Slovenský pozemkový fond, IČO: 17 335 345, reg. pracovisko Poprad, s adresou Partizánska č. 704/31, Poprad, tak kasačný súd musí označiť (identifikovať) ďalšieho účastníka rovnako, ako ho označil správny súd.

58. Z obsahu pôvodného rozhodnutia vyplýva (najmä bod č. 9 tohto rozsudku), že Obvodný pozemkový úrad v Poprade označil Slovenský pozemkový fond za účastníka svojho konania v pozícii povinnej osoby. Avšak toto procesné označenie po obsahovej stránke vychádzalo z predpokladu, že žalobca a ďalší účastníci 1/ až 34/ (resp. ich právni predchodcovia) boli z titulu § 6 ods. 1 písm. o) zák. č. 229/1991 Zb. uznané Obvodným pozemkovým úradom v Poprade za oprávnené osoby, a preto prostredníctvom výrokovej časti 3) poveril Slovenský pozemkový fond zabezpečením náhrad za dotknuté nehnuteľnosti. Pritom zákon č. 229/1991 Zb. presne vymedzuje rozsah pojmu povinná osoba v svojom ustanovení § 5.

Podľa § 5 ods. 1 zák. č. 229/1991 Zb. v citovanom znení povinnými osobami sú štát alebo právnické osoby, ktoré ku dňu účinnosti tohto zákona nehnuteľnosť držia, s výnimkou

a) podnikov so zahraničnou majetkovou účasťou a obchodných spoločností, ktorých spoločníkmi alebo účastníkmi sú výhradne fyzické osoby. Táto výnimka neplatí, ak ide o veci nadobudnuté od právnických osôb po 1. októbri 1990,

b) cudzích štátov.

Podľa § 5 ods. 2 zák. č. 229/1991 Zb. v citovanom znení osobou, ktorá nehnuteľnosť podľa odseku 1 drží, sa rozumie:

a) právnická osoba, ktorá mala ku dňu účinnosti tohto zákona k nehnuteľnosti vo vlastníctve Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, Českej republiky alebo Slovenskej republiky právo hospodárenia alebo právo trvalého užívania,

b) pri ostatných nehnuteľnostiach ich vlastník.

Podľa § 5 ods. 3 zák. č. 229/1991 Zb. v citovanom znení povinná osoba je povinná s nehnuteľnosťami až do ich vydania oprávnenej osobe nakladať so starostlivosťou riadneho hospodára, 4b) odo dňa účinnosti tohto zákona nemôže tieto veci, ich súčasti a príslušenstvo previesť do vlastníctva iného. Také právne úkony sú neplatné. Právo na náhradu škody, ktorú povinná osoba spôsobí oprávnenej osobe porušením týchto povinností, zostáva ustanovením § 28 nedotknuté.

59. Uvedené poverenie Slovenského pozemkového fondu však zaniklo vydaním prvostupňového rozhodnutia a jeho potvrdením preskúmaným rozhodnutím. Napriek tomu svoje postavenie účastníka správneho konania nestratil, a z uvedeného dôvodu u bolo tak prvostupňové ako aj preskúmané rozhodnutie doručované. Avšak jeho procesné postavenie stále vychádzalo z jeho pozície orgánu povereného štátom plnením zákonom vymedzenej povinnosti zabezpečenia náhrad oprávneným osobám. Iba v tomto rozsahu, a pokiaľ vôbec dospel k tomuto názoru, mohol Slovenský pozemkový fond namietat' požiadavky oprávnených osôb.

60. Toto však Slovenský pozemkový fond nevyužil a ani vzhľadom na odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia využiť nemohol, a naopak v svojej kasačnej sťažnosti brojil proti nedostatkom napadnutého rozsudku, ktorým v žiadnom prípade nebolo rozhodnuté v jeho neprospech. Z uvedeného dôvodu kasačný súd vyhodnotil kasačnú sťažnosť podanú Slovenským pozemkovým fondom ako kasačnú sťažnosť podanú neoprávnenou osobou a preto ju v zmysle § 459 písm. b) S.s.p. odmietol ako neprípustnú. Z uvedeného dôvodu sa kasačný súd nemohol zaoberať ani návrhom Slovenského pozemkového fondu na priznanie odkladného účinku jeho kasačnej sťažnosti (viď bod č. 29 tohto rozsudku)

Podľa § 442 ods. 1 S.s.p. v citovanom znení kasačnú sťažnosť môže podať účastník konania, osoba zúčastnená na konaní podľa § 41 ods. 2, ak bolo rozhodnuté v ich neprospech, a generálny prokurátor za podmienok ustanovených v § 47 ods. 2 (ďalej len "sťažovateľ").

VI.

61. Kasačný súd vzhľadom na dôvod kasačnej sťažnosti uplatnený sťažovateľom uvádza, že napadnutý rozsudok má všetky formálne i obsahové náležitosti súdneho rozhodnutia požadované v zmysle § 139 S.s.p. Preskúmané rozhodnutie vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré následne bolo logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Kasačný súd sa preto stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistenými správny súdom, že orgán verejnej správy dodržal požiadavku zákonnosti pri priebehu a následnom vydaní preskúmaného rozhodnutia.

62. Kasačný súd v preskúmanej veci v súlade s ust. § 455 S.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by nariadenie pojednávania by bolo potrebné.

63. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd postupom v zmysle § 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 1 S.s.p. na základe princípu úspešnosti sťažovateľa, čo v konaní o kasačnej sťažnosti nenastalo, a naopak žalobca ako protistrana bol úspešný.

Podľa § 467 ods. 1 S.s.p. ustanovenia o trovách konania sa primerane použijú na kasačné konanie.

64. Vo vzťahu k nároku na náhradu trov kasačného konania ďalších účastníkov kasačný súd zo spisu zistil postupom v zmysle § 169 v spojení s § 467 ods. 1 S.s.p., že podľa princípu uloženia povinností im tento nárok nevznikol.

Podľa § 169 veta prvá S.s.p. ďalší účastník, osoba zúčastnená na konaní a zainteresovaná verejnosť pri zúčastnení sa na konaní podľa § 42 ods. 1 písm. d) majú voči účastníkovi konania, ktorý nebol v konaní úspešný, právo na náhradu iba tých trov, ktoré im vznikli v súvislosti s plnením povinnosti, ktorú im správny súd uložil.

A.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustná kasačná sťažnosť (§ 438 v spojení s § 439 S.s.p.).